

Biodiesel – en forbrytelse

15. desember hadde Arne Ivar Mikalsen fra Venstre et innlegg i Avisa Nordland der han mener at regjeringen og statsbudsjettets satsing på biodrivstoff er riktig. Dette fordi biodrivstoff skal få ned CO₂-utslippene.

Medaljen til biodrivstoffet har imidlertid en meget stygg bakside. De største produsentene av biodrivstoff er USA, hvor etanol produseres av mais, og Brasil hvor det benyttes sukkerrør.

I Europa stammer nesten alt biodrivstoff fra hvete, soyabønner, palmeolje, raps eller mais. I dag forbrennes altså mat i bilmotorer som kunne gitt næring til 100 millioner mennesker.

EU har satt som mål at 10 % av drivstoffet skal være fornybart, med de målene EU har satt for biodrivstoff i 2020 forventes oljerike frø å stige i pris med 20 %, vegetabiliske oljer med 36 %, og mais med 22 %. For fattige mennesker er dette en katastrofe.

Biodiesel lages av blant annet mais.

Allerede i dag har økte matvarepriser som en følge av satsing på biodrivstoff ført til at 30 ekstra millioner mennesker sulter, og antallet er forventet å øke til 100 millioner i 2020.

Biodrivstoffet krever dyrkingsareal, og svært ofte tas dette fra fattige bønder. Hundretusener av småbønder har blitt tvunget fra gardene sine for å skaffe jord og vann til biodrivstoffproduksjon.

For hver liter dyrket biodrivstoff går det med 2500 liter vann. Monopolisering av jordeiendommer i Afrika, Asia og Latin-Amerika har ført til vold, der ofrene ofte har vært småbønder.

Også miljøet taper på biodrivstoffproduksjonen. For å møte behovene ekspanderer denne produksjonen inn i skog og gressmarker. Dyrkingen krever mineralgjødning, medfører avskoging, ødelagt torvland og oppløyd prærie. I tillegg betales store subsidier, knyttet til en forestilling om reduserte CO₂-utslipp.

Alt i alt er det et veldig stort spørsmål om fordelene med biodrivstoff oppveier ulemperne og skadene.

Anders Westlund

Ulønnsom vind- og småkraft

Stortingsrepresentant Odd Henriksen (H) argumenterer i et innlegg i AN at de mange konkurstruede småkraft- og vindkraftanlegg skal få ytterligere skattelette og ytterligere subsidier, særlig gjennom endringer i ordningen med «grønne» sertifikater.

Støtten skal ikke bare bidra til å sikre at anleggene overlever, men mye mer: De skal «bekjempe klimautfordringene», de skal «utnytte potensialet fra våre fornybare energiresurser», de skal «bidra til mer produksjon av miljøvennlig kraft», de skal til og med «ruste Norge for framtiden».

Slik pynt har lenge vært en del av «miljø»-organisasjonenes politiske svada, men nå begrunner også den blåblå regjeringen økt støtte til unødvendige rasering av uberørt natur med klimahensyn.

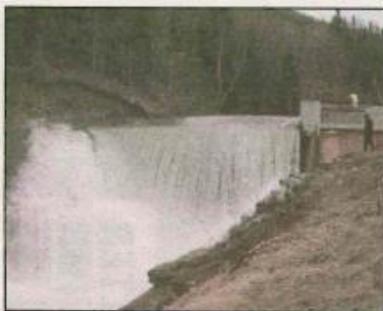
Realiteten er imidlertid at Norge med glans vil nå sine energi- og klimamål uten et ubetydelig antall kilowattimer fra vind- og småkraft. Vind- og småkraft betyr bortkastede penger og dårlig samfunnsøkonomi.

Det er nesten litt ubegripelig at Høyre nå mener at Norge skal subsidiere kraftproduksjon som så skal selges med underskudd til råtne økonomier i EU. Det må være måte på filantropi. EU må løse sine energiproblemer selv, og gjerne bygge enda flere vindmøller, for min del.

Årsaken til at noen tror at Norge bør gå foran og vise vei med produksjon også av ulønnsom vind- og småkraft, er miljøorganisasjonenes og flere av partienes kontinuerlige svartmaling av klimasituasjonen i Norge. Det høres ofte ut som om Norge nærmest er en global klimaversting, mens vi i realiteten befinner oss i en egen eliteserie (sammen med Island) – de fleste land befinner seg i 6. divisjon, eller lavere.

Det er ikke mulig å avslutte dette innlegget uten å kommentere Frps siste kollbøtte i skatte- og avgiftspolitikken. Partiet med flest motforestillinger mot unødvendige skatter og avgifter, har som kjent statsråden i det departementet som nå har fremmet forslaget om virkelig å sløse bort skattebetalernes penger på tiltak som partiet heller burde bidra til å fjerne.

Odd Handegård

Småkraftverk i Nordlandselva i Beiarn.